

SZERESS és NEVESS!

Sherryl Woods
Kerti parti

Sherryl Woods
Ki mit főz?

Sherryl Woods
Ashley és Társa

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Sherryl Woods, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 199. eredeti címe: Three Down the Aisle (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Gondáné K. Éva

© Sherryl Woods, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 200. eredeti címe: What's Cooking? (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Gondáné K. Éva

© Sherryl Woods, 2005 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A Bianca 201. eredeti címe: The Laws of Attraction (Silhouette, Special Edition)

• Magyarra fordította: Gondáné K. Éva

Második, átdolgozott kiadás

Nyomtatásban megjelent: a SZERESS ÉS NEVESS! 56. számában, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-466-0

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Sherryl Woods
Kerti parti

1. FEJEZET

Melanie még akkor is sírt, amikor megérkeztek a testvérei. A lányok bosszúálló angyalként rontottak be a kis lakásba. Ha Melanie nem érzi magát olyan boldogtalannak és megalázottnak, még mosolygott is volna a harciasságukon. Nagy szerencséje volt Jeremynek, hogy nem találkozott velük. Ha korábban érnek ide, a rókaalkú férfi most minden bizonnyal reszketne kétszáz dolláros felöltőjében.

A D'Angelo nővérekkel nem lehetett tréfálni. Egymástól függetlenül éltek életüket, de a bajban mindig egymás mellé álltak. A közös ellenséget e pillanatban Jeremy képviselte, aki több mint hat hónapon át hazudott Melanie-nak.

Maggie és Jo letelepedett Melanie mellé a heverőre, a kezét szorongatták, és vigasztaló szavakat duruzsoltak a fülébe. Ashley izgatottan járkált a szobában, arcán mélységes felháborodás tükröződött. Ő volt a legidősebb és egyben a legsikeresebb D'Angelo lány, aki mindig úgy érezte, hogy felelősséggel tartozik húgaiért.

– Ash, nem ülnél le végre? – nyögött fel Melanie. – Elszédülünk a járkálásodtól.

A nővére a szemöldökét ráncolta.

– Azon gondolkodom, hogy bíróság elé vonszoljam ezt a férget, vagy inkább agyonverjem.

A lányok egymásra néztek. Ashley esetében mindkét megoldás felmerülhetett jogász végzettsége és hirtelen természete miatt.

– Mi értelme lenne, Ash? – csitította Jo. – Csak bemocskolnád vele a nevedet, és Melanie sem lenne tőle boldogabb. Ráadásul kiderülne, hogy ez az alak hónapokon át az orránál fogva vezette. Nem lenne jó, ha apa tudomást szerezne az esetről, mert akkor bizony minden szakértelmedre szükség lenne, hogy felmentsék a gyilkosság vádja alól.

Ashley felsóhajtott.

– Igazad van.

Apjuk vérbeli olasz volt, aki eddig minden udvarlójukat halálra rémítette, pedig azok rendes fiúk voltak. Az aljas Jeremy nem élné túl Max D'Angelo haragját.

– Hogy a fenébe sikerült Jeremynek eltitkolnia előlem, hogy felesége és gyerekei vannak? Most már tudom, miért nem találkoztunk soha hétvégén. Azt is mindig meg tudta indokolni, hogy miért nem megyünk nyilvános helyekre.

– Mi vette rá, hogy bevallja az igazat? Nem bírta tovább a hazudozást? – kérdezte Maggie.

– Dehogy! – legyintett Melanie. – Megláttam őket vásárlás közben. Először megpróbált félrevonni, és magyarázkodni kezdett, hogy a házassága már a végét járja. Talán el is hittem volna neki, de a felesége tekintete mindent elárult. Látszott, hogy nem először bukik le előtte. Kész csoda, hogy este el tudott szabadulni az asszonytól. Volt képe idejönni, hogy tovább puhítson!

– Remélem, egy szavát sem hitted el! – mennydörgött Ashley.

– Dehogy! – Melanie felsóhajtott. – Milyen ostoba voltam! Már hónapokkal ezelőtt rá kellett volna jönnöm. Ezek után nem dolgozhatok tovább a Rockingham Industriesnél, mert nem bírnám elviselni, ha találkozoznánk.

– Egy időre el kéne utaznod – mondta Maggie elgondolkodva. – És már azt is tudom, hogy hová.

– Munkát kell szereznem – javította ki Melanie. – Igaz, hogy csak recepció voltam, de legalább ki tudtam fizetni a lakbéretem.

– Ha kevés a pénzed, nagyon szívesen adok – nyugtatta meg Ashley –, de most nem az a dolgod, hogy állás után nézz. Előbb össze kell szedned magad. Tudom, mire gondolt Maggie: a nagymama házába kellene elmenned. Emlékszel, mindig milyen nagyszerűen éreztük ott magunkat?

– Akkor még gyerekek voltunk – sóhajtotta Melanie. – A nagymama halála óta már anya sem látogatja a házat, és biztos nagyon elhanyagolt.

– Eggyel több ok arra, hogy odamenj – jelentette ki Ashley. – Jót fog tenni a munka. Estére

olyan fáradt leszel, hogy azonnal elalszol. Majd felváltva meglátogatunk a hétvégeken, hogy ne legyél annyira egyedül.

– Olyan nagy teher vagyok, hogy meg akartok tőlem szabadulni? – kérdezte Melanie bánatosan.

Egyáltalán nem volt kedve elutazni az isten háta mögé, és egyedül maradni a gondolataival. A nagymamájuk háza, a Rózsa villa, Virginia állam északi részén, a Chesapeake-öböl partján állt. Lehet, hogy ma már jobban beépült a környék, de biztosan még most is mérföldeket kell autózni a legközelebbi moziig vagy bevásárlóközpontig.

– Ez nem számúzetés – nyugtatta meg Ashley.

– Meneküljek el Jeremy elől? – háborgott Melanie.

– Minden reggel találkozni akarsz vele, amikor belép a Rockingham ajtaján? – szegezte neki a kérdést a nővére. Melanie hátán végigfutott a hideg a gondolattól. – A nagy házánál jobb helyet nem is tudok elképzelni a felejtésre – erősködött Ashley. – Kicsit összeszeded a gondolataidat, aztán a végzettségednek megfelelő állás után nézel. A Rockinghamhez azért mentél dolgozni, mert azt remélted, hogy később felvesznek a marketingosztályra. A végén még örülni is fogsz annak, hogy így alakult az életed.

Melanie nem tudta elképzelni, hogy pillanatnyilag bárminek is örülni tudna.

– Na jó – mondta tétován.

– Akkor ezt megbeszéltük! – vágta ki diadalmasan a nővére. – Segítünk csomagolni. Reggel korán kell indulnod, ha még sötétedés előtt oda akarsz érn.

– Még a felmondásomat sem adtam be! – tiltakozott Melanie.

– Küldd el faxon! – vágta rá Ashley. – Ha valakinek nem tetszik, kérdezzék meg Jeremyt, miért mondtál fel. Engem is felhívhatnak, szívesen elmagyarázom nekik a munkahelyi zaklatás következményeit. Tudtommal Jeremy azzal biztatott, hogy jobb állást kaphatsz a cégnél.

– Igen – ismerte be Melanie –, de...

– Semmi de! – jelentette ki Ashley határozottan.

Melanie felsóhajtott.

– Rendben. Hogyan szerezzem meg a kulcsot? Nem akarom anyának elmesélni, mi történt. – Édesanyjuk finom hölgy volt, de ugyanolyan kemény akaráttal és heves természettel áldotta meg a sors, mint Max D'Angelót.

– Ne aggódj emiatt! – Ashley egy régimódi kulcsot húzott elő a táskájából. – Nálam is van egy – mondta zavartan.

Melanie, Jo és Maggie rábámult.

– Miért?

– Olyan ez a kulcs, mint egy talizmán – mentegetőzött Ashley. – Amikor kimerült vagyok, előveszem, és erőt merítek belőle. Néha én is nagyon szívesen elmennék a Rózsa villába.

– Mégsem voltál ott évek óta! – jegyezte meg Melanie, és mosolygott nővére érzélgősségén.

– A varázslat akkor is működik, ha csak gondolkodok rá.

Melanie sóhajtott. Bárcsak a ház neki is ilyen csodálatos felüdülést tartogatna! Most azonban nem tudott másra gondolni, mint Jeremy árulására.

Mike minden reggel elhajtott a Lindsey-ház előtt, amikor a kislányát iskolába vitte. Nem tudott megbarátkozni az elhanyagolt épület látványával. A falakról pergett a festék, és a tető is javításra szorult. Az ingatlan a város egyik legértékesebb részén, a Chesapeake-öböl partján feküdt, a tulajdonosa mégsem törődött vele. A kert állapota még jobban elszomorította Mike-ot, mert a kertépítés volt a szakmája és a szenvedélye. Látszott, hogy azelőtt valaki nagy gonddal ültette a rózsá- és orgonabokrokat. Most azonban gyom fojtogatta az egykor féltve őrzött növényeket. Legszívesebben kiugrott volna a kocsiból, hogy munkához lásson a kertben.

Amikor hat évvel azelőtt először meglátta ezt a házat, azonnal meg akarta venni, de az ingatlanügynök szerint a tulajdonosnak nem állt szándékában eladni. Akárkié is volt a ház, úgy döntött, legyen az enyészeté.

– Apu – nyafogott Jessie –, miért álltunk meg itt? Ez a hely olyan ijesztő.

Mike ránézett hatéves, kék szemű, szőke hajú kislányára. A reggel idáig békésen telt, és ez ritkaságszámba ment. Jessie-nek még nem volt dühkitörése, és a reggeli miatt sem veszekedtek. Mike örömmel töltötte idejét a kislányával, akár jó volt Jessie hangulata, akár nem. Szegény gyereket már annyi megrázkódtatás érte! Amikor Mike megtudta, hogy koraszülött, sírós kisbabája kábítószer-függőségtől szenved, nagyon megdöbbsent. Nem sejtette, hogy Linda még a kislánya kedvéért sem volt hajlandó leszokni a drogról.

A következő hat hónapot azzal töltötte, hogy megpróbálta feleségét rábeszélni az elvonókúrára. Sajnos nem hallgatott rá, és a kábítószerrel választotta. Így hát kénytelen volt elválni tőle.

Linda kétségbeesett szülei is elismerték, hogy nem volt más választása. Amikor a kislány elég idős lett, hogy megértse a dolgot, Mike őszintén elmondta neki az igazat, és látta, hogy Jessie-nek nagyon rosszul esik az anyja viselkedése.

Egyedülálló apának lenni eleve nehéz, de Jessie viselkedése még egy szent türelmét is próbára tette volna. Kisbaba korában éjjel-nappal sírt, most pedig kiszámíthatatlan és ingerlékeny volt.

Mike-nak néha minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy ne roppanjon össze. Sokszor a sírás fojtogatta, amikor látta, hogy Linda felelőtlenége milyen károkat okozott a kislányának.

Azért költözött a Chesapeake-öböl melletti kisvárosba, hogy nyugodt környezetben nevelhesse a lányát. Az időbeosztása rugalmas volt, és az ügyfelei megértették, hogy számára a lánya az első.

– Azonnal menjünk innen! – parancsolta Jessie, majd suttogva hozzátette: – Itt kísértetek laknak.

– Miből gondolod? – kérdezte Mike.

– Valami mozgott az ablaknál. Láttam. – A kislány alsó ajka remegni kezdett, és szemében rémület tükröződött.

– Senki nem lakik itt – nyugtatta meg Mike. – A ház teljesen üres.

– Valami mozgott – makacskodott Jessie, és már majdnem sírt.

A férfi nem ellenkezett tovább, hanem gázt adott, és folytatta útját az iskola felé. Nem akarta, hogy a békeességnek vége szakadjon. Jessie megkönnyebbült, és rámosolygott az apjára.

– Most már biztonságban vagyunk – mondta vidáman.

– Velem mindig biztonságban vagy – emlékeztette Mike.

– Tudom, apu – felelte a kislány –, de tényleg nem szeretem azt a helyet. Nem akarok újra odamenni. Ígérd meg!

– Mindennap el kell előtte mennünk – vetette ellen Mike.

– Akkor menjünk nagyon gyorsan – alkudozott Jessie. – Rendben?

Néhány perc múlva megérkeztek az iskola elé.

– Érezd magad jól, kicsim – mondta a férfi. – Iskola után itt várlak.

Mindig meg kellett nyugtatnia a lányát. A pszichológus szerint Jessie attól fél, hogy ő is elhagyja.

– Biztos? – kérdezte a kislány. – Ugye, nem mész vissza ahhoz a csúnya házhoz? Nem akarom, hogy a kísértet bántson.

– Nem lesz semmi bajom – ígérte Mike.

Jessie rámosolygott az apjára, és eltűnt az iskola kapujában.

Bár csak mindig ilyen könnyű lenne eloszlatni a félelmeit! Jessie-nek néha rémálmai voltak, és csak akkor nyugodott meg, ha sokáig a karjában tartotta.

Mike a Lindsey-házhoz hajtott, mert kíváncsi volt rá, hogy Jessie tényleg látott-e valami mozgást, vagy csak a képzelete csalta meg. Elhatározta, hogy személyesen győződik meg az igazságról.

Melanie a pókhálókkel küzdött a nagymamája konyhájában. Hirtelen meghallotta a kertkapu nyikorgását, és nagyon megijedt.

Alig néhány perccel azelőtt egy autó állt meg a ház előtt. Ám amikor kikukucskált az ablakon, már tovább is hajtott. Bostonban egy ilyen esemény mindennapos dolog lett volna, de itt nagyon megijesztette. A nappaliba osont, és vadul kalimpáló szívvel a falhoz lapult.

– Van itt valaki? – kérdezte egy férfihang.

Melanie kétségbeesetten pillantott körbe. A mobiltelefonja a szoba másik végében volt, a

legközelebbi szomszéd pedig negyed mérföldre. Az öbölben látott ugyan néhány hajót, de vajon lesz ideje kiáltani?

Melanie megragadott egy nehéz olvasólámpát. Ezzel már komoly sérülést tud okozni bárkinek. A gondolattól kissé megkönnyebbült.

– Ki van ott? – kiáltotta. – Figyelmeztetem, hogy birtokháborítást követ el!

– Akárcsak maga!

Melanie kinyitotta az ajtót, és haragos pillantást vetett a betolakodóra.

– Nem vagyok birtokháborító – mondta, és minden erejét összeszedte, hogy ne remegjen a hangja.

A férfi legalább százkilencven centiméter magas volt, a teste csupa izom. Sötét hajában vöröses fény csillant, és a bőre már áprilisban le volt barnulva. Pólója és kifakult farmerja szorosan a testére simult.

Máskor Melanie bizonyára értékelte volna egy ilyen jó megjelenésű férfi felbukkanását, de most minden hímnemű lényt az ellenségének tartott. Ettől függetlenül megdobbant a szíve a látványtól.

– Cornelia Lindsey lakott itt, de már meghalt – jelentette ki a férfi, és kék szemével bizalmatlanul méregette.

– Tudom – mondta Melanie –, a nagymamám volt.

– Maga is a Lindsey család tagja?

– Melanie D’Angelónak hívnak. Az anyám Lindsey lány. Bostonból jöttem.

– Van személyi igazolványa?

A lány hitetlenkedve nézett a férfira.

– Nincs rányomtatva a családfám. És maga kicsoda? Talán a seriff?

– Csak egy szomszéd vagyok. Ez a ház már jó ideje üres, és ha maga valóban az, akinek állítja magát, akkor minden bizonnyal értékeli a bizalmatlanságomat.

A lány látta, hogy a férfi addig nem tágít, amíg meg nem győződik a személyazonosságáról. Tulajdonképpen hálásnak kellene lennie, hogy egy szomszéd ennyire fontosnak tartja a ház biztonságát.

Visszatette a lámpát a helyére, és az egyik polcra magához vett néhány családi fényképet.

Ezután átnyújtotta a férfinak a jogosítványát és egy gyermekkori képét.

– Ez én vagyok hatéves koromban – mondta, majd a többi fényképet is megmutatta. – Ezen a képen pedig a nagymamámmal, Cornelia Lindsey-vel fényképeztek le, nem sokkal a halála előtt. Ismerte őt?

– Nem – mondta a férfi, majd elvette a kezéből a fényképeket. Ám nem az embereket tanulmányozta, hanem valami mást.

– Tudtam! – motyogta maga elé, majd haragos pillantást vetett Melanie-ra. – Szégyellhetik magukat!

A lány összerezzen.

– Tessék?

– A kert! – förmedt rá a férfi. – Teljesen elhanyagolták!

– Én is észrevettem – ismerte be Melanie.

A férfi még mindig nem enyhült meg.

– Mit szándékozik tenni velem?

Melanie megvonta a vállát. Semmi értelme egy idegennel vitázni a kert állapotáról.

– Nem tudom – mondta végül. – Először a házat takarítom ki.

A férfi rosszálló pillantást vetett rá.

– Ne halogassa sokáig, mert most van itt az ideje. – A zsebéből elővett egy névjegykártyát, és átnyújtotta a lánynak. – Ha kész van a házzal, hívjon fel!

Ezzel sarkon fordult, és elment. Útközben megállt, és gyengéd mozdulattal megérintett egy rózsabimbót, közben magában morgott valamit. Melanie biztos volt benne, hogy a megjegyzése nem lehetett hízelgő rá nézve.

Közelebről megvizsgálta a finom ízléssel készült névjegykártyát, és elolvasta a nevet. Stefan

Mikelewski, kertépítő. Valóban nem szép tőlük, hogy így elhanyagolták a nagymamájuk kertjét. Talán majd igénybe veszi a férfi segítségét, ha rendbe akarja tenni. Zsebre vágta a kártyát, és visszament a konyhába, hogy igyon egy csésze teát.

A konyha azonban olyan állapotban volt, hogy szó sem lehetett teaivásról. Be kell mennie a városba, élelmiszert és tisztítószereket venni. Előző este csak az emeleti hálószobát takarította ki, hogy le tudjon feküdni.

Felkapta a táskáját, és az ajtó felé indult.

Ha egész héten megállás nélkül sikálja a házat, akkor sem fog végezni. Eddig csak Jeremyre haragudott, de most már a testvéreire is neheztelt, amiért ilyen helyre számúzték.

Éppen megállt egy kávézó előtt, amikor megszólalt a mobiltelefonja.

– Hogy vagy? – kérdezte Ashley vidám hangon.

– Tegnap este két órába telt, mire a kaputól eljutottam a házig – közölte Melanie bosszúsan.

– Valóban? – csodálkozott Ashley.

– Képzeld el a ház állapotát, és szorozd meg hárommal! Akkor lesz némi fogalmad arról, mennyi munka vár rám. A kertben még sokkal rosszabb a helyzet. Hamupipőkének érzem magam, akit a gonosz mostohatestvérei dolgoztatnak.

– Örülök, hogy bevált a terv! – örvendezett Ashley.

– Miféle terv?

– Ugye már nem is gondolsz Jeremyre? – magyarázta a nővére. – Most rohannom kell, várnak a bíróságon. Szeretlek.

Melanie belátta, hogy nővérenek igaza van. Egész délelőtt eszébe sem jutott a férfi. Nem tudta, hogy ez a rá váró szörnyű munkának, vagy a Stefan Mikelewskivel való találkozásnak köszönhető.

Inkább a munkára fogom, mondta magában, és belépett a kávézóba. Meglepő, hogy a kertépítő ennyire megdobogtatta a szívét. Lehet, hogy csak az erőszakos modora miatt. Talán mégsem veszi igénybe ennek a mogorva férfinak a segítségét. Legjobb lenne visszamenni Bostonba.

Ekkor eszébe jutott, hogy miért jött ide, és nagyot nyelt. Semmi kedve nem volt visszatérni abba a városba, ahol Jeremy él a feleségével és a két gyermekével.

Kitakarítja a Rózsa villát, és a piszokkal együtt megszabadul Jeremy emlékétől is.

2. FEJEZET

Mike még egy hét elteltével sem tudta kiverni a fejéből a látványt, ahogy Melanie D'Angelo a nehéz lámpát markolva szembefordult vele. Azonnal észrevette, hogy a lány kék szemében bánat bujkál. A bőrén látszott, hogy olyan puha, mint a selyem. Blúzán az utolsó gomb nem volt begombolva, farmerja szorosan tapadt csípőjére és hosszú lábára. Most még jobban vonzotta a Lindsey-ház rejtélye.

A lány bánatos tekintete eszébe juttatta a saját szenvedéseit. Soha többé nem akar érzelmi viharokat az életében, és nem érdekli, hogy mi a gondja annak az idegen nőnek! Munkában sem szenvedett hiányt, ezért nem bánta, hogy a lány nem hívta fel. El kellene felejtene Melanie D'Angelót és a Lindsey-házat.

Ekkor eszébe jutott a fénykép, amelyet a lány mutatott neki. Megcsodálta a négy szemrevaló tizenéves lányt és csinos édesanyjukat, de a szíve a rózsák láttán dobbant meg igazán. Cornelia Lindsey nagy szeretettel ápolta a kertet, és a leszármazottai elhanyagolják ezt a csodálatos örökséget.

Azért szerette a munkáját, mert a növények – az emberekkel ellentétben – mindig meghálálták a gondoskodását. Linda hálátlan és megbízhatatlan volt, a lánya pedig kiszámíthatatlan.

Mindennap elhajtott a Rózsa villa mellett, és bekukkantott a kertbe, hogy vajon Melanie D'Angelo megmetszette-e már a rózsabokrokat. Ám a kertben semmi sem változott. A lány nem fogadta meg a tanácsát. Ennyire nem zavarja a rendetlenség? Lehet, hogy nem szándékozik sokáig itt maradni.

Csak azért állt meg a ház előtt, mert volt egy szabad órája. Nem akart egyebet, mint ápolni a jószomszédi viszonyt, és megnézni, hogyan boldogul Melanie.

Amikor a kopogásra nem válaszolt senki, benyitott, hogy megkeresse a lányt. Legalább végre megnézheti a kertet. A kilátás valóban csodálatos volt: az öböl vizén megcsillant a napfény, és itt-ott hajókat pillantott meg a ragyogó kékségben. A vízpartot ősrégi tölgyfák és szomorúfüzek szegélyezték.

Annyira lekötötte a látvány, hogy alig vette észre Melanie-t. A lány egy hintán üldögélt, és olyan szomorúnak látszott, hogy a férfi legszívesebben azonnal sarkon fordult volna, hogy magára hagyja bánatával. Mégsem tudta megtenni.

- Melanie! – szólt halkán, a lány mégis ijedten összerezsent, és a combjára öntötte a teáját.
- Elnézést – mentegetőzött a férfi, és egy zsebkendőt nyújtott át neki.
- Megrögzött szokása, hogy mindig halálra rémiszt? – kérdezte a lány ingerülten.
- Úgy látszik – vont a férfi a vállát. – Bocsásson meg! Akarja, hogy elmenjek?
- Ha már itt van, üljön le – mondta Melanie mogorván. Odébb csúszott, hogy a férfinak is helyet szorítson a hintán.

Mike habozott. A hinta egyáltalán nem volt széles. Ha leül a lány mellé, kényelmetlenül közel kerül hozzá.

- Ha nem ül le, akkor én állok fel – mondta végül a lány. – Megfájdul a nyakam, ha felnézek magára.

Mivel nem volt más választása, Mike leült, és igyekezett elhúzódni a lánytól.

- Még nem nagyon dolgozott a kertben – jegyezte meg.

Úgy gondolta, biztonságosabb, ha védekezésre kényszeríti a lányt.

- Azt sem tudom, hol kezdjem. Még a házzal sem végeztem.

A férfi kételkedve pillantott rá, mire Melanie felfortyant.

- Ne nézzen így rám! Igenis nagyon sokat dolgozom! Már napok óta festem a házat. A nappalival kész is vagyok.

A férfi nem tudta leplezni a meglepetését.

- Kifestette az egész házat?

– Majdnem – mondta a lány. – Még nem jutottam el a tetőtéri hálósobáig.

– Mikor? Hogyan?

Melanie elmosolyodott.

– Azt hitte, hogy a kisujjamat sem fogom megmozdítani, hanem inkább elmenekülök?

– Őszintén szólva megfordult a fejemben. Miért maradt itt mégis?

– Mert nincs értelme máshová mennem – vallotta be a lány.

Tekintete szomorú lett, és Mike legszívesebben átölelte volna. Gyorsan ökölbe szorította a kezét, és körmeit a tenyerébe mélyesztette.

– Miért menekült el otthonról? – kérdezte.

– Nem akarok Bostonról és a múltamról beszélni.

Mike ezt meg tudta érteni.

– Rendben van. Akkor beszéljünk erről a helyről!

A lány erőtlenül elmosolyodott.

– Mr. Mikelewski...

– Mike.

– Rendben, Mike. Mire a kert munkákra sor kerül, azt szeretném, ha elámulna. Majd ha elmegyek...

A férfi enyhe csalódottságot érzett.

– Nem áll szándékában itt maradni?

– Csak egy darabig.

– Akkor valóban igénybe kell vennie a segítségemet. Egy rövid nyaralás alatt nem tudja egyedül rendbe tenni a kertet.

Melanie elgondolkodva pillantott rá, majd bólintott.

– Rendben van, megfontolom. De ne higgye, hogy nyaralok, csak félrevonulok a világtól egy időre.

– Mennyi időre?

– Nem tudom.

– Ha elmegy, ki gondozza tovább a kertet? – Mike érdeklődve nézett a lányra. – Megint hagyják, hogy benője a gaz?

– Az igazat megvallva ezen még nem gondolkodtam – vallotta be a lány. – Most nem foglalkozom a jövővel, csak a mával.

– Egy darabig jólesik sodródni az árral – jegyezte meg a férfi halkán. Miután elvált Lindától, néhány évig ő is ezt tette. Csak Jessie miatt nem hagyta el magát teljesen. Ránézett a mellette ülő nőre, és hozzátette: – Ám egy idő után veszélyes.

– Ilyen sok tapasztalata van a sodródásban? – kérdezte a lány éles hangon.

Mike elgondolkodott.

– Mindenkinek szüksége van célra – válaszolta végül.

A lány érdeklődve pillantott rá.

– Magának mi a célja?

A beszélgetés kezdett túl komollyá és személyessé válni. Mike elmosolyodott, és távozni készült, mielőtt olyasmit mond, amit később megbánna.

– Magával kapcsolatban csak egy tervem van: rávenni, hogy tegye rendbe a kertet. – Rákacsintott a lányra. – Viszlát!

A kocsija felé menet Mike nem tudta megállni, hogy ne kukucskáljon be a nappali ablakán. Leesett az álla. Melanie tényleg kifestette a szobát! A piszkos krémszínű falak most élénksárga színben ragyogtak. A díszszegély hófehér volt, és tiszta függönyök lengedeztek a szélben. Ha Melanie D'Angelo minden szobát ilyen szépen átalakított, akkor valóban életre kelti a Rózsa villa régi szépségét.

De bánatos kék szemébe ki fogja visszahozni a régi csillogást?

Melanie lelkesen vetette bele magát a ház felújításába. Átnézett néhány lakberendezéssel foglalkozó magazint, és kiválasztotta a színeket.

Dísz tárgyakat, párnákat és vázákat válogatott a helybéli boltokban. Mivel állás nélkül volt, nem akarta felélni a tartalékait, de szerencsére talált néhány olcsóbb régiségkereskedést.

A szobájában a tenger színeit szerette volna látni. Kék, halványzöld és halványszürke kiegészítőket keresett, de nem tudott ellenállni a narancs, a rózsaszín, sőt a piros kísértésének sem.

Egyik nap a szomszédos Kilmarnockban járt, és egy boltból kilépve örömmel ölelte magához legújabb szerzeményét, egy kék üveg vázát. Ekkor észrevette Mike autóját az utca másik oldalán, és a szíve nagyot dobbant. Menekülni akart, de a férfi épp ebben a pillanatban lépett ki az ingatlanügynökség ajtaján, és azonnal észrevette. Szokásos komor arckifejezésével nézett rá.

– Nagyon elégedettnek látszik – állapította meg.

A lány büszkén emelte fel a kék vázát.

– Hát nem csodálatos?

A férfi nem a vázát nézte, hanem őt.

– De, csodálatos... Még virágokat is lehetne bele ültetni.

A lány felnevetett.

– Maga a kertészkedésen kívül másra nem tud gondolni?

– Dehogynem.

– Például?

– Ebédeljen velem, és elmesélem.

A szavai nemcsak a lányt lepték meg, hanem őt magát is. Melanie legszívesebben visszautasította volna a meghívást, de nem volt kedve megint egyedül ebédelni otthon. Inkább választotta ennek a zord férfinak a társaságát.

– Rendben van.

A kávézóban Mike odavezette a lányt egy asztalhoz. Közben többször megállt, üdvözölte az ismerősöket, és bemutatta Melanie-t a helybélieknek. Mire az üres asztalhoz értek, Melanie feje zsongott a sok új névtől.

Egy csinos, szőke pincérnő azonnal az asztaluknál termett, és étlapot tett eléjük. Melanie észrevette, hogy a lány barátságos mosollyal néz Mike-ra, de az tudomást sem vesz róla.

– Nagyon finom a rákos rakott tészta – mondta Mike –, meg a hamburger.

– És milyen a grillcsirkés cézársaláta? – kérdezte Melanie, ám a férfi válasz helyett csak felhúzta a szemöldökét. A lány felnevetett. – Ez túl nőies étel magának?

– A munkám miatt sok kalóriára van szükségem. Nekem nem elég egy sovány csirkemell és egy kupac zöldsaláta – mondta megvetően Mike.

– Gondolom, a hamburger mellé tálalt sült krumpli is fontos energiaforrás.

– Igen – felelte a férfi rezzenéstelen arccal. – De a csokoládéturmixot szeretem a legjobban.

Melanie-nak már napok óta alig volt étvágya, most mégis összefutott a szájában a nyál.

– Akkor azt kérem. Hamburgert, sült krumplit és turmixot – jelentette ki határozottan.

Amikor a pincérnő visszajött, csak futó pillantást vetett Melanie-ra, és újra Mike-ra összpontosította minden figyelmét.

– Hol volt eddig? Olyan rég nem láttam magát és Jesst.

Mike-on látszott, hogy kicsit kellemetlenül érzi magát.

– Nem értünk rá. – Melanie felé intett. – Ismeri Melanie D'Angelót? A Lindsey-házban lakik. Melanie, ő Brenda Chatham, a kávézó tulajdonosa.

Brenda kurtán biccentett Melanie-nak, és ismét Mike-ra mosolygott.

– Mit szólna a közös ebédhez, amelyről már beszéltem?

Mike a homlokát ráncolta.

– Köszönöm, de mostanában nagyon be vagyok táblázva. Most is sietek, mert vissza kell mennem dolgozni.

Brenda nem tudta leplezni csalódottságát.

– A szokásosat kéri?

Mike bólintott.

– Igen, és Melanie-nak is ugyanazt. Hogy kéred a hamburgert, drágám?